

KEZIAH FROSTOVÁ

**NIKDY NENÍ POZDĚ
NAUČIT SE NĚCO NOVÉHO**

ZDRÁHAVÝ VĚŠTEC

Zdráhavý věštec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Keziah Frostová
Zdráhavý věštec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KEZIAH FROSTOVÁ

Praha 2018

KEZIAH FROSTOVÁ

ZDRÁHAVÝ VĚŠTEC

KEZIAH FROSTOVÁ — ZDRÁHAVÝ VĚŠTEC

Mým dětem a vnukům:
kéž byste vždy ctili svou povahu
sněhové vločky.

KAPITOLA PRVNÍ

KŘÍŽOVÁ ŠESTKA

Vaše současné obtíže vám mohou připadat nezvládnutelné. Nezoufejte. Řešení je na cestě. Dávejte si pozor na pohnutky lidí kolem sebe. Nemusejí být takové, jak se zdá.

K intervenci došlo jednoho rána počátkem května. Norbert Zelenka nic takového nečekal.

Než zazvonil zvonek, Ivy ho pozorovala s něhou, kterou nikdy předtím nepoznal. Zrovna jí chystal snídani, takže si nebyl jistý, jestli láska v jejích očích patří jemu, nebo jídlu. Doufal, že jemu. Ivy byla dvoukilová bílá fenka čivavy, kterou mu odkázala teta Pearl. Za celých třiasedmdesát let jeho života mu nikdo nevěnoval tolik náklonnosti. Vzbuzovalo to v něm zcela nový pocit – a to je v sedmdesáti třech letech něco vzácného.

Norbert se považoval za šťastlivce. V životě ho skutečně milovali dva lidé: svým osobitým a roztržitým způsobem teta Pearl a také jeho krásná žena Lois. Obě už ale byly po smrti a jemu zůstala jen Ivy, která ho zbožňovala tak, jak to umějí jen psi. Mnozí lidé by si v jeho situaci připadali osamělí, ale Norbert měl dar cítit vděk za vše, čeho se mu v životě dostalo – což bylo také to jediné, co mu ještě zůstalo. Vyjmenovat tučet věcí, za které cítí vděk, by pro něj bylo jednoduché: žil v půvabném turistickém městě u jezera Ontario. Těšilo ho malování olejem i akvarelem, které bylo jeho koníčkem. Měl vlastní zahrádku, o níž se mohl starat. A stále mu spolehlivě sloužilo zdraví.

Kromě toho byl vděčný za každodenní rituály, které ho dělaly šťastným. Zrovna se chystal dát si dopolední svačinku sestávající ze čtyř sušenek s burákovým máslem, ze kterých vždy odlomil malinký kousíček pro Ivy. Potom se jí obvykle zeptal, jestli chce jít na procházku, a ona mu se vši vehemencí naznačila, že ano. Stejně si počínali každé ráno.

Tentokrát ale zazvonil domovní zvonek, a to ho vyvedlo z míry. Nebyl zvyklý, aby někdo narušoval jeho obvyklý rytmus.

Zvonek u něj zvonil velice zřídka – ve skutečnosti vlastně nikdy – a jeho zařinčení způsobilo, že se Ivy hystericky rozštěkala.

Norbert si rukou prohrábl půlkruh bílých vlasů, které mu ještě zbývaly v zadní části hlavy, a rozhlédl se po bytě v naději, že vypadá uklizeně (což vypadal) a že host, ať už je za dveřmi kdokoli, nebude chtít jít dál. (Což chtěl.) Norbertův přízemní domek byl malý, upravený a přesně odpovídal jeho vkusu. Když ho před osmi lety poté, co odešel do důchodu a opustil Buffalo, spatřil poprvé, realitní agent vykřikl: „To musí být ten nejmenší dům v Gibbons Corner!“ Norbertovi se to zamlouvalo: byl malý a zvládnutelný.

Oknem k Norbertovi dolehl zvuk ženských hlasů. Usoudil, že to musejí být paničky z kostela, které se chtějí vnutit k němu domů a pomodlit se s ním. Nikdo jiný, kdo by ho mohl neočekávaně navštívit, ho rozhodně nenapadal. Norbert to s asertivními lidmi, a o ženách to platilo především, moc neuměl. Nikdy nevěnovali pozornost jeho námitkám. Jen tak předstírat, že není doma, však nemohl. Přišlo by mu to nečestné. Nakonec bude stejně muset otevřít dveře, být neústupný a poslat je pryč.

Ze všeho nejdřív ale potřeboval uklidnit Ivy. Ještě stále se třásla a dělala nervy drásající kravál. Norbert jí pohrozil rozprašovačem s vodou. „Ticho, prosím,“ řekl jí, což byl příkaz, že má přestat štěkat. Ivy zmlkla, jako by cvakl vypínačem. Sklopila své velikánské uši, uchýlila se pod čajový stůl a drobnou bílou hlavu si položila na maličké bílé tlapky.

Norbert si stáhl a upravil propínací košili levandulové barvy, kterou měl na sobě, a otevřel dveře. V úmorném parnu, které vůbec neodpo-

vídalo roční době, před ním stály tři mírně upoceně umělkyně. Znal je, vídal se s nimi prakticky každý den ve výtvarném spolku a galerii v Gibbons Corner. Žádná z nich ale nikdy předtím nestála na jeho prahu.

Všechny tři byly zhruba jeho věku nebo o něco starší. Ve městě se jim říkalo „Carlottin club“ a přátelily se již celá desetiletí. Jejich vůdkyně Carlotta vždycky něco řídila – aktuálně výtvarný spolek. Když se Norbert přestěhoval do Gibbons Corner, začal tam docházet na hodiny, a dokonce se stal jeho členem. Pravidelně se účastnil lekcí v naději, že to jeho dnům dodá určitou strukturu a že v sobě objeví skrytý talent. Dokonce ho napadlo, jestli by nemohl potkat nějaké nové přátele. Nedalo se ale říct, že by to *očekával*. Nikdy předtím žádné neměl.

Norbert zamrkal do jasného rána a zadíval se na ženy, které tak nečekaně přišly k jeho dveřím. Jedna byla drobná, s jiskrou, a měla výrazně modré oči. Margaret Birchová. Birdie Walshová byla ta s načervenalými vlasy a pihami. Nosila splývavé oděvy ve stylu hippies a v očích se jí natrvalo usadil zasněný výraz. Vůdkyní celé trojice byla Carlotta Moonová, která se zeširoka usmívala. Byla štíhlá a elegantní a měla bílé vlasy a úzká namalovaná obočí.

„Dobré ráno, Norberte!“ oslovily ho členky klubu jednohlasně.

„Proč jste přišly?“ chtěl se zeptat Norbert, ale neudělal to.

Stejně jako všude jinde i ve výtvarném spolku si Norbert připadal neviditelný. Ve společnosti se snažil chovat tak, aby si ho někdo všiml, ale zřejmě se mu to moc nedařilo. Nenapadlo ho nic lepšího, než pokaždé přinést čerstvé koláčky podle tradičního polského receptu z Gloriiny pekárny a nabídnout je všem přítomným. Pečivo obalené v práškovém cukru s ovocnou náplní bylo neodolatelné a každý, kdo ochutnal, na chvíli vzhlédl, řekl Norbertovi: „Díky!“ a potom šel dál. Norbert je používal jako záminku k navázání hovoru s návštěvníky galerie a členy spolku. Vysvětloval jim jejich původ, ale lidé je ve skutečnosti chtěli jen sníst a nic dalšího je nezajímalo.

Birdie a Margaret, které stály na prahu, si vyměnily pohledy.

Carlotta naklonila hlavu na stranu a zadívala se na Norberta. „Pozveš nás dovnitř, Norberte, nebo se na nás budeš jen usmívat?“

Norbert měl ve zvyku usmívat se za každé situace, obzvlášť ale ve chvílích, kdy byl nervózní. Velice nepříjemné to bylo v případě pohřbů. Z pohřbů byl opravdu hodně nervózní.

Norbert se začervenal a řekl: „To je ale překvapení! Pojďte prosím dovnitř! Vítám vás!“ To už ale ženy vstupovaly do jeho příbytku a to, co říkal, jako obvykle zaniklo pod jejich slovy.

Margaret – ta drobná s jiskrou – si povzddechla. „Přišly jsme pěšky až z Carlottina domu! Zdá se, že parna teď budou začínat už v květnu! Skoro třicet stupňů! To musí být rekord! Bude osvěžující na chvíli vypadnout z toho děsného horka.“ Pak spatřila otevřená okna a Norbertovo vlhké čelo a zmlkla. Uvnitř jeho malého bungalovu ve stylu dvacátých let bylo ještě o pár stupňů tepleji než venku.

Norbertův důchod nebyl takový, aby vystačil na luxus, jakým je třeba klimatizace. A tak žil bez ní. V severně položeném státě New York to zpravidla nebyl problém – s výjimkou tohoto nezvykle horkého dne.

Norbert pobíhal po svém příbytku. Nabídl návštěvnicím chlazenou vodu a vybídl je, aby se usadily a udělaly si pohodlí. Ještě párkrát zopakoval, jak mile je překvapen – v naději, že to tak bude.

Dámy s sebou přinesly lehkou květinovou vůni pudru a parfému. Bylo to příjemné.

Když si Norbert konečně sedl, Ivy vylezla z úkrytu a on ji položil do jejího košíku u okna. Doufal, že ji osvěží vánek z jezera Ontario. Ze svého bezpečného místečka otočila hlavu postupně ke všem ve třelkyním a potichu na ně vrčela. Norbert jim ji představil už dříve, protože ji do výtvarného spolu vodil vždycky s sebou. Dokonce tam měla vlastní pelíšek a každý se u ní zastavil, aby jí řekl, že je rozkošný pejsek, a poplácal ji po hlavě ve tvaru jablka. Vidět tyto lidi u sebe doma ovšem v Norbertovi i Ivy vyvolávalo zcela jiný pocit.

Norbert a jeho návštěvnice si vyměnili obvyklé zdvořilosti, zazněly poznámky o nezvyklé vlně horka a výkřiky o božské vůni šeříků, která proudila dovnitř sítěmi v oknech. Potom skupinka chvíli seděla mlčky.

Margaret usrkla vodu a poznamenala, jak moc je to osvěžující.

Carlotta si odkašlala a přešla k důvodu jejich nečekané návštěvy.

„Vždycky jsme si myslely, Norberte, že pomáháš jako dobrovolník v potravinové bance u sv. Edmunda.“

Norbert překřížil své hubené nohy a cítil, jak se mu velké palce derou ven dírami v béžových ponožkách. Doufal, že si návštěvnice nevšimnou, jak se mu odlepují podrážky.

„Proč?“ zeptal se Norbert a mírně přitom zrudl. „Nikdy jsem nic takového neříkal.“ Byla to pravda: Norbertova povaha mu nedovolovala lhát, pokud to nebylo ve prospěch někoho jiného.

„Ne, neříkal. Ale samozřejmě jsme tě viděly tam chodit. Tohle je malé město,“ dodala Carlotta a napřímila se. „Není možné nevidět, jak se naši přátelé pohybují po městě.“

Norberta překvapilo a potěšilo, že ho Carlotta – i když jen nepřímo – označila za přítele. Obezřetně ale vyčkával, co bude následovat.

Birdie se k němu naklonila a náušnice, které se jí houपालy v uších, jemně zacinkaly. „Norberte, včera jsem tě viděla, jak přecházíš přes ulici od kostela – s krabicí plnou jídla. Nesl sis ji domů.“

„A tak,“ dodala Margaret a oči jí zářily, „jsme tady, abychom zjistily, jak moc špatně na tom jsi, a abychom ti pomohly.“

Norbertovy oči se za tlustými čočkami brýlí rozšířily. Hovor se přes jediný oslí můstek přenesl z oblasti trapného do sféry potupného. Tyto ženy mu přišly oznámit, že vědí, že je chudý, a co bylo ještě horší, chystaly se mu nabídnout peníze. Vrhł pohled ke dveřím a přemýšleł, jak by je mohl dostat ven, případně jak může uniknout on sám, pokud se mu to nepodaří.

Police v Norbertově komoře byly v jeho třiasedmdesáti letech, poté, co pracoval čtyřicet let jako účetní, prázdné – až na psí žrádlo, arašídové máslo, rýži a fazole. Veškeré jídlo si dvakrát měsíčně opatřoval v potravinové bance u sv. Edmunda. Aby měl v průběhu týdne nějakou změnu, zašel vždy v pátek večer do kostela na špagety zdarma. Vždycky si přitom zabalil na následující den kousek česnekového chleba. Často musel volit mezi nákupem potravin a placením účtů za služby.

Neustálé tak žongloval s penězi, protože nechtěl přijít o možnost rozsvítit si světlo a pustit vodu. Po letech, která strávil prací a zodpovědným životem, mu dokonce nepatřil ani malý domek, ve kterém bydlel.

Norbertovo tajemství ale už nebylo tajemství. Uvažoval, že se bude bránit tím, že oněm dámám řekne, že si „střeží své soukromí“. Ale bylo to tak? Lidé se zpravidla nesnažili něco se o něm dozvědět, takže to nevěděl.

„Není důvod, abyste si s tím dělaly starosti,“ řekl a těkal přitom z jedné zaujaté tváře na druhou.

Jak to bylo dávno, co s někým vedl skutečný rozhovor? Už celé věky. Nejspíš s tetou Pearl, než před šesti měsíci zemřela. Je to možné? Mít společnost byl příjemný pocit, ale byly tu jeho každodenní zvyky, ke kterým je třeba se vrátit. Nechtěl se dam z výtvarného spolku dotknout, ale Ivy již čekala na svou procházku. Potřeboval je poslat pryč.

„Moc vám děkuji,“ řekl. „Já... ech... vám děkuji, že jste přišly, a už vás tu nebudu zdržovat.“

Carlotta se nenechala odvést od tématu: „Zvládáš platit účty?“

Norberta její přímost šokovala, a tak se na ni jen díval.

Carlotta jeho pohled opětovala a tlačila ho k odpovědi. „Nebo ne?“

Známky ustaranosti v jeho tváři jí byly dostatečnou odpovědí. Dokonce i jeho věčný úsměv zmizel.

Soucit na tvářích tří členek klubu byl víc, než dokázal unést. Ale než by si dovolil dát v jejich přítomnosti průchod slzám, ještě naposledy se pokusil zachránit svou sebeúctu.

„Celý život jsem si slušně vydělával jako účetní. Vždycky jsem byl opatrný na peníze. Dobře jsem investoval. Měl jsem na důchod docela dost našetřeno, pokud to chcete vědět.“

Chtěly.

„Kolik, Norberte?“ zeptala se Margaret a modré oči jí zářily.

Norbert sklonil bradu. Nechtěl, aby to vypadalo, že se vychloubá. „Celkově by to bylo přes dva miliony.“

„By to bylo?“ povzbudila ho Birdie.

„By to bylo, kdybych..., však víte...“

Tři páry očí se upíraly na Norberta a silou vůle se z něj pokoušely dostat pravdu. A i když pro něj nebylo jednoduché přiznat vlastní slabost, na tom, že byl pro jednou v životě středem pozornosti, bylo něco uhrančivého. Tři lidé čekali, co dalšího jim poví.

„Já... ech... no, řekl bych, že jsem je rozdál.“

Tři ženy seděly opřené v křeslech a bez jediného mrknutí na něj upíraly zrak. Pak promluvila Carlotta: „Rozdál jsi dva miliony dolarů?“

„No, samozřejmě ne všechno najednou. Bylo to po malých částkách a během několika let.“

„Komu jsi je proboha rozdál, Norberte?“ dožadovala se odpovědi Carlotta. A neznělo to jako kritika, ale spíše jako když s ním soucítí.

Do detailů kolem jeho finanční situace jim ve skutečnosti vůbec nic nebylo. Jejich zvědavost byla sama o sobě velice zvláštní. Ptaly se ho na věci, na které se lidé prostě neptají, zejména ne těch, s kým je nepojí důvěrný přátelský vztah nebo rodinné pouto. A zdálo se, že očekávají odpověď. Na mysli mu vytanulo slovo „hranice“. Chvilí byl na vážkách. Nejprve se odpovědi bránil a říkal si, že jejich otázkám učiní přítrž, ale nakonec se rozhodl, že nechce ztratit jejich pozornost. Začínal si připadat zajímavý.

Norbert upřel pohled na velkou olejomalbu, která visela nad pohovkou, na níž seděly Margaret a Birdie. Byli na ní tři američtí Indiáni jedoucí na koních přes pláň. Podepsaná byla jednoduše „Norbert“.

Nechtěl se jim během řeči dívat do očí.

„Rozdával jsem peníze lidem, kteří je potřebovali víc než já. A zřejmě jsem to udělal vícekrát, než jsem měl. Sestřenčin synovec potřeboval peníze, aby mohl jít na medicínu. Samozřejmě se na ni později vykašlal... Dcera mého kolegy skončila jako svobodná matka bez práce... Soused chtěl začít s podnikáním – nevyšlo mu to a on se potom odstěhoval... Moje teta Pearl potřebovala přestavět dům tak, aby byl bezbariérový – potřebovala udělat nájezdovou rampu u vchodových dveří, přizpůsobit koupelnu a postavit výtah do druhého patra... Co dál... Pak další soused...“

„Tak dost!“ Carlotta pozvedla ruku. „Copak ty jsi nějaká banka, Norberte? Nějaký stipendijní program? Jednočlenný sociální úřad?“

Kdyby ho Carlotta nezastavila, byl by pokračoval dál a prozradil jim, co se stalo jeho ženě Lois. A to opravdu nebylo nic, co by si chtěl připomínat, tím spíš o tom mluvit.

Do rozhovoru se vložila Birdie: „Soucit, Carlotto. Soucit. Právě kvůli tomu jsme tady, že?“

Margaret zdánlivě změnila téma: „Tvoje teta Pearl, to je ta žena, která ti odkázala Ivy, víš? O svou tetu ses dost staral.“

„Ano,“ Norbert si nikdy předtím nevšiml, že by ho někdo poslouchal, když mluvil o tetě Pearl – nebo o čemkoliv jiném. „Teta Pearl mě vychovala. Když mě o to požádala, vždycky jsem za ní přišel. A dokonce i když mě o to nežádala. Často potřebovala opravit něco v domě a mě opravování bavilo. O zahrádku jsem se jí staral výhradně já. Třídil jsem jí hromady pošty do šanonů, platil jsem účty, vozil jsem ji na schůzky. Byli jsme si velmi blízcí.“

Z Ivyina místa u okna se ozval rozechvělý povzdech a zívnutí.

Margaret se ptala dál. „To je pěkné... A neodkázala ti náhodou... něco dalšího? Myslím kromě tvého psa?“

„Vlastně se ukázalo, že měla víc peněz, než si kdo kdy uměl představit. Žila velice skromně a já jsem si vždycky myslel, že jen tak tak vyjde. Proto jsem zaplatil přestavbu jejího domu. Myslím, že na ty své úspory pro strýčka Příhodu nechtěla sahat. A byla to pěkná suma.“ Norbert krátce pohlédl k oknu, odkud vanul horký větřík přes Ivy a do vyhřátého obýváku. „Ale neodkázala ji mě.“ Norbert si otřel vlhké dlaně o kalhoty. „Všechno připadlo mojí sestřenici v Kalifornii.“

„Po všem, co jsi pro ni udělal?“ zeptala se Margaret, kterou teta Pearl zjevně zklamala. „Proč?“

„Protože si myslela, že žádné peníze nepotřebuji.“

Carlotta se na Norberta tázavě zadívala s hlavou nakloněnou na stranu.

„Protože jsem před ní předstíral, že jsem na tom dobře. Nechtěl jsem v ní vyvolat falešný dojem, ale bylo to nutné. Jinak by trvala

na tom, že mi bude za pomoc platit. A já jsem si od ní nemohl brát peníze.“

Norbert si pomyslel, že *po smrti Lois to byl jediný člověk, který mě skutečně miloval*. Ale nahlas to neřekl.

Carlotta vzala věci do svých rukou.

„Nejsme tu proto, abychom se šťouraly ve tvé minulosti,“ začala bez ohledu na skutečnost, že právě to celou dobu dělaly. „Jsme tu, abychom zjistily, co se dá udělat teď.“

„V žádném případě nemůžu přijmout vaše peníze,“ řekl Norbert s vykulenýma očima.

„Ani jsme ti je nechtěly nabídnout!“ vykřikla Carlotta s očima ještě vykulenějšíma.

Následovalo trapné ticho.

„Tak zaprvé,“ ujala se znovu slova Carlotta, „přemýšlel jsi někdy o tom, jak by sis mohl vydělat peníze?“

Norbert vyzkoušel nebo přinejmenším přemýšlel nad řadou věcí. Jeho situace byla v posledním roce stále více neutěšená. Osm let po odchodu do důchodu nedokázal sehnat nikoho, kdo by si ho najal jako účetního. Pár dolarů týdně si vydělal prací v rámařství výtvarného spolku, to ale nestačilo. Říkal si, že by se mu mohlo dařit, kdyby získal zaměstnání v nějakém obchodě – v městečku Gibbons Corner a v blízkém Edwards Cove byla spousta turistických obchůdků a knihkupectví, ale v žádném nikoho nehledali. Přemýšlel o výměnném obchodě: výměnou za vyčištění Ivyiných zubů (což je u psů malého plemena důležité, jak mu vždy říkávala teta Pearl) by mohl u veterinářky čistit kotce, obstarávat administrativu nebo vyřizovat telefony. Zvěrolékařka s vlasy svázanými do culíku se na něj ale jen usmála a zavrtěla hlavou s tím, že na to všechno má najaté zaměstnance. Byl dokonce ochotný sekat lidem trávníky, ale tuhle oblast trhu měla pod palcem mládež. Prodal televizi a potom i auto a zjistil, že ani jedno z toho mu moc nechybí. Po Gibbons Corner se dalo snadno pohybovat bez auta a do Edwards Cove jezdil autobus. V potravinové bance zaslechl pár lidí v řadě mluvit o prodeji krevní plazmy za pětadvacet dolarů

dvakrát týdně. Jediný týden by mu vydělal dost, aby mohl zaplatit měsíční účet za vodu. Zdálo se ale, že v sedmdesáti třech letech je Norbertova plazma příliš stará. K prodeji této životní mízy vám muselo být šedesát či méně. A také jeho játrům už patrně prošla záruční doba, a tak je nemohl prodat za hotové.

Norbert dokončil svůj výčet a Carlotta přikývla. „Velmi důkladné a nápadité,“ pochválila ho. „Takže jsi, tak říkajíc, na mrtvém bodě. Žádné další možnosti, jak získat hotovost, už nemáš.“ Carlotta pohlédla na své přítelkyně, založila ruce a poté se její oči stočily k Norbertovi. „Zjevně ti došly nápady.“

Norbert jí to nemohl vyvrátit. Na tváři měl svůj obvyklý úsměv.

„Právě to jsme si myslely.“

Norbert pohlížel z jedné dychtivé tváře na druhou.

„A právě tady vstupuje do hry to, co napadlo nás.“

Zdálo se, že Carlotta čeká, až se jí na to Norbert zeptá.

Norbert přemýšlel. Tyto ženy znal od vidění osm let. Až dosud si ho nikdy nevšimly. Najednou přišly do jeho domu, strhly závoj tajemství z jeho chudoby a byly připravené mu nabídnout – pokud ne peníze, pak něco jiného. Radu?

Události tím nabraly zvláštní směr. Byl zvyklý pomoc pouze *dávat* – v peněžní formě. Nikdo samozřejmě nikdy nechtěl *jeho* rady. Snažil se je nabízet, kdekoliv to šlo, ale nezdálo se, že by o jeho moudrá slova někdo stál. Lidé si od něj ale vždycky rádi brali peníze. Jejich rozdávání mu přinášelo pocit, že je důležitý, protože lidé se k němu předtím, než jim vypsali šek, rozhodně chovali jako k někomu velice významnému. Potom ale měli tendenci se mu vzdálit. Všimnout si, že se někdo dostal do finančních obtíží, a nabídnout mu pomoc, to bývala vždycky jeho parketa. Nevěděl, jak se má chovat v situaci, kdy sám potřebuje něčí pomoc, aby se zbavil svých finančních problémů.

Potil se a brýle mu klouzaly dolů, a tak je postrčil směrem ke kořenu nosu. Birdie dopila svou sklenici vody a Margaret si osušila čelo kapesníkem. Že ale bylo horko!

„Máte nějaký nápad? Jak bych mohl vydělat peníze?“

„Přesně tak,“ odpověděla Carlotta, zjevně odhodlaná čekat dál. Bylo zřejmé, že mu nic dalšího nepoví, dokud se jí Norbert sám nezeptá.

Zhluboka se nadechl a opět vypustil vzduch z plic. Proč měl najednou pocit, že by měl být obezřetný? Pozornost těch žen ho těšila a byl dokonce ochoten odložit na později Ivyinu procházku, aby tento fascinující zážitek protáhl. Ale bylo v tom i něco jiného. Někde vzadu v jeho mysli se rozeznělo tiché varování. Podíval se do očí, které ho tak důkladně pozorovaly, pobízely ho, aby pokračoval, a zeptal se.

„Takže,“ řekl Norbert. „Co... ech... cože vás to napadlo?“

KÁROVÁ KRÁLOVNA

Okouzující žena s hlubokou potřebou vše ovládat. Neustále se účastní nějakých pletich. V mládí ráda koketuje, ve stáří poroučí. Může být silným spojencem, ale dejte si pozor, abyste neupadli do její moci.

Carlottin klub existoval od nepaměti – nebo tak to alespoň vypadalo – v podobě střeďečních besed pro matky nad šálkem kávy. Jak děti členek klubu dospívaly, jejich maminky si vypěstovaly dlouhotrvající zálibu v literatuře a scházely se po večerech k debatám o klasických dílech. V sedmdesátých letech se klub několik let zabýval astrologií, numerologií, tarotem a čtením z ruky. Carlotta ho následně v osmdesátých letech díky kombinaci dobrých nápadů, osobního kouzla a přesvědčivosti, která pro ni byla charakteristická, provedla fází zaměřenou na psychologii a seberozvoj. V devadesátých letech následovalo několik roků nadšeného soustředění na studium strážných andělů. Potom se členky klubu přesunuly na pole degustací vína, ale rychle se z něj opět stáhly po několika trapných incidentech, na které se okamžitě a kolektivně rozhodly zapomenout. Když se mezi jejich vrstevnicemi rozmohl bridge, přetvořily se v protibriggový klub, který se věnoval hádankám a hrám náročným na myšlení, a dlouho si připadaly nadprůměrně inteligentní. Několik let se také věnovaly různým rukodělným činnostem, jako je výroba svíček či mýdla a skládání origami, a vzdělávaly se mezi sebou. Pak se začaly navzájem kreslit a připadalo jim logické, aby každá z nich absolvovala nějaké kurzy ma-

lování. Novým domovem klubu se tak prakticky okamžitě stal výtvarný spolek, jehož starší členové sledovali příliv jejich energie s pasivitou a přesvědčením, že nové nadšené výtvarnice opět brzy zmizí. Klub se však ve spolku usadil natrvalo a aktuálně ho okupoval už sedm let.

V průběhu desetiletí klubem prošla spousta žen. Některé se odstěhovaly, jiné zemřely a několik jich uprchlo před jeho horečnou energií. Některé odcházely s prasknutím dveří a s hlasitými stížnostmi na Carlottinu panovačnost. To ale nebylo nic jiného než závist.

V poslední době Carlotta cítila, že členky klubu jsou nespokojené, což pro ni vždycky představovalo signál, že je třeba vydat se novým směrem. A zrovna ve chvíli, kdy si to uvědomila, zahlédla Birdie Norberta, jak odchází z potravinové banky. A tak se v Carlottině tvůrčí mysli zrodil další nápad: pojďme založit náš nový projekt na mumlajícím, ostražitém a přízračném Norbertovi, podivném osamělém muži, který se neustále snažil lidem radit a oni si ho vůbec nevšíмали, a jeho problému.

Jednou jí ve výtvarném spolku řekl něco divného. Malovali vedle sebe, bok po boku, a ona přemýšlela o své vnučce Summer. Carlottě se zdálo, že ta mladá žena nemá žádnou radost ze života, a přemýšlela, jak by mohla dát do pořádku její nedostatečné společenské kontakty, když tu Norbert zamumlal: „Nech to být.“

„Prosím, Norberte?“

„Hmm?“

„Co jsi říkal?“

„Copak jsem něco říkal?“

„Řekl jsi: ‚Nech to být.‘ Alespoň myslím, že jsi řekl právě to. Jak jsi to myslel?“

„Aha. Ano. To jsem řekl.“ Norbert si poposunul své brýle s tlustými skly a zíral na ni.

„Takže? Nech být co?“

„No, totiž někdy... Nemáš pocit, že toho můžeš namalovat až moc? Musíš vědět, kdy přestat, a potom obraz nechat dýchat. Dej mu den dva a potom se k němu vrať. Víš, co tím myslím? Prostě... nech ho být.“

Chvilíčku přemýšlela, jestli jí nechte myšlenky. Byla to ale jen souhra náhod. V té chvíli nicméně zahlédla ve své mysli, která překypovala nápady, obraz tohoto muže jako jasnovidce. Pobavilo ji to. Ten samotářský, obyčejný muž a jasnovidce! Věštec – to by bylo dokonce ještě lepší! Úplně ho viděla, jak sedí ve stanu s turbanem na hlavě a říká: „Vložte stříbro do mé dlaně a vyjevím vám odpovědi, které hledáte.“ Absurdita toho celého ji pobavila. Potom se v myšlenkách vrátila do časů, kdy se společně s klubem, který se v té době mohl pyšnit početnější členskou základnou, věnovala věštění z karet. Tenkrát to zrovna letělo. Byl to samozřejmě nesmysl. Birdie a Margaret to braly vážně a Carlotta si libovala ve svém skepticizmu jakožto důkazu své mimořádné inteligence. Ale ať už to nesmysl byl, či nebyl, nějaký čas si s tím užily spoustu zábavy.

A najednou, právě tak snadno, věci zapadly na své místo.

Vesmír jí neustále takto něco předkládal. Vesmír a její mysl plná nápadů.

Carlotta se považovala za umělkyni ve více ohledech než jen v tom, který se pojil k výtvarnému spolku v Gibbons Corner. Pokládala se za umělkyni života, jejímž výrazovým prostředkem byly lidské bytosti.

Jako v mnoha dalších případech se postaví do čela tohoto projektu, který klubu přinese zábavu a prospěch. Zajistit zábavu pro členky klubu byla její odpovědnost a ona ji brala vážně. Myslela na ně neustále.

Pár dní před intervencí Carlotta svolala k sobě domů schůzi členek klubu. Jako obvykle jim nejprve předestře problém a poté své staré přítelkyně vyzve, aby navrhly řešení. Jako vždycky jim bude naslouchat se zdvořilou pozorností. A ten nejlepší návrh opět bude ten její, který jim předloží až jako poslední – něco, na co nikdo nepomyslel – a bude to přesně to pravé, podle čeho se pak zařídí.

Carlotta tušila, že Projekt Norbert v klubu vzbudí nadšení, a její odhad byl jako obvykle až neuvěřitelně přesný.

„Mohly bychom uspořádat benefici!“ navrhla Margaret s rozzářenou tváří.

Birdie byla opačného názoru. „Ale ne, Margaret. To by pro něj bylo potupné.“

„Je to vážně pěkný nápad, Margaret,“ doplnila Carlotta. Bylo nesmírně důležité brát v úvahu pocity všech – a zejména ty Margaretiny. Mívala sklony k urážlivosti. „Přemýšlejme dál, ano?“

Birdie s pohledem upřeným zasněně někam do prostoru, jako by se jí dostávalo inspirace shůry, přišla s nebezpečně dobrým návrhem: „Mohly bychom skoupit všechny jeho obrazy, které visí v galerii. Za vyšší než prodejní cenu. Anonymně. A mohly bychom v tom pokračovat, až namaluje další.“

Margaret se k Birdie se zájmem otočila.

Carlotta tento nápad rychle zadusila už v zárodku. „Norbert nikdy neuvěří, že je po těch jeho leptech s vlky a obrazech indiánů najednou taková poptávka. Bude se snažit přijít na to, kdo je kupuje. Ne,“ řekla Carlotta a svraстила čelo v předstíraném soustředění. „Dobrý pokus, Birdie, ale nemyslím, že by to fungovalo.“

„No, *já* si tedy myslím, že by to fungovat mohlo,“ oponovala jí Margaret.

Pokrčila rameny a zadívala se na Carlottu, která spojila špičky prstů obou rukou jako někdo, kdo se hluboce koncentruje.

Po chvíli ticha se ozvala Birdie: „A nemohly bychom mu prostě dát peníze? To by bylo nejjednodušší řešení. Kdybychom se my tři daly dohromady, mohly bychom mu dát dost, aby to pokrylo jeho výdaje za nájem a služby. Upřímně si myslím, že by nám to ani v nejmenším nescházelo.“

„Mluv za sebe,“ řekla Margaret.

„Nauč člověka chytat ryby, Margaret,“ napomenula ji Carlotta a vztyčila přitom jeden pečlivě upravený prst. „Nauč člověka chytat ryby.“

Margaret, tak jako v mnoha jiných případech, nedokázala držet krok s jejími myšlenkami. „Takže Norberta naučíme rybařit?“

Carlotta se zhluboka nadechla. Má s Margaret ohromnou trpělivost, to jí slouží ke cti.

Birdie a Margaret se střídaly ve vzájemném objasňování různých věcí, do kterých se čas od času jedna či druhá z nich zamotala. Birdie doplnila: „Carlotta cituje staré přísloví. Chce tím říct, že bychom měly Norbertovi pomoci, aby si začal vydělávat sám, aby byl samostatný.“

„Ale,“ odpověděla zmateně Margaret, „nebyl tohle *tvůj* nápad? Umožnit mu vydělávat si peníze vlastními obrazy?“

„Ano,“ odvětila laskavě Carlotta. „Ale už jsme se shodly, že by to nefungovalo.“

Po dokonale načasované pauze Carlotta, stejně jako mnohokrát v minulosti, pronesla: „Hele! Mám nápad!“

„Ne,“ řekl Norbert. „Opravdu bych nemohl být *věštec*. Já...“

Carlotta přehlušila jeho další protesty: „No tak, Norberte, buď otevřeně myslí. Nebuď takový starý páprda. A přestaň říkat ‚věštec‘. Říkej místo toho ‚jasnovidec‘. To zní daleko patřičněji.“

„Ale nic patřičného na tom není! Je mi líto, ale je to pitomý nápad.“

„Co je na tom pitomého?“ Carlotta mluvila hlasitě, jako by zesílení zvuku dodávalo jejím myšlenkám na rozumnosti. „Vyřeší to všechny tvoje problémy. Účty budeš mít za chvíli splacené. A peníze k tobě *budou* proudit dál. V Gibbons Corner ani v Edwards Cove žádný jasnovidec není. A zrovna začíná turistická sezona.“

Margaret jí skočila do řeči: „Má pravdu, Norberte. Mohl bys to dělat jen v sezoně, a pokud se ti to nebude zamlouvat, přestaneš s tím. Lidé ti budou platit – prakticky cokoli si řekneš! Dvacet dolarů za dvacet minut. Tolik požadují v Buffalu. Každá z nás někdy navštívila jasnovidce nebo kartářku. Lidé si nechávají vykládat budoucnost pro zábavu. Bude to součást jejich dovolenkové zábavy.“

„Bylo by to špatné.“

Birdie, která na Norberta zírala se soustředěnou pozorností, zamumlala: „Špatné? Jak špatné?“

„Byla by to lež. Já nelžu. Nikdy jsem nelhal.“

„Jasně že lžeš!“ opáčila bez váhání Carlotta. „Lhal jsi své tetě Pearl, když jsi jí řekl, že máš peníze.“

Norbert se celý napružil. „To bylo pro její vlastní dobro.“

„A tohle bude také pro jejich dobro,“ přešla Carlotta do protiútku. „Jen si to představ Norberte! Budeš lidem přinášet takovou *radost*. Když budou znepokojení, uklidníš je. Můžeš jim pomoci najít tu pravou cestu životem. A... a tak dále. Je to trošku, jako bys byl psycholog.“

„Ale já jsem účetní. Nemám žádné oprávnění dělat psychologa. Nebo jasnovidce.“

Carlotta udělala rozmáchlé gesto rukou, jako by se v tom mimořádně vyznala. „Na jasnovidectví se neuděluje žádné oprávnění. A psychologem může být *kdokoli*.“

Nastalo ticho a zdálo se, že skupinka nad tímto tvrzením uvažuje.

„Nic na tom není. Prostě jen nasloucháš a potom jim dáš nějakou radu. Není nic jednoduššího,“ trvala na svém Carlotta.

Norbert si vždycky přál lidem pomáhat. Představa sebe samotného v roli někoho, kdo je dokáže uklidnit a poradit jim, se mu zamlouvala. Ale ne, je to potrhlý nápad.

„Já na jasnovidectví nevěřím.“

„Není potřeba, abys na ně věřil ty, ale tvoji klienti,“ zavtipkovala Carlotta.

„Ale to je špatné.“

Birdie se rozhodla zkusit jiný přístup. „Máš přirozenou intuici, Norberte.“

„Ale vůbec ne,“ zamračil se Norbert.

„Ale ano,“ trvala na svém Birdie. „Jednou jsi Margaret řekl, že se její obraz petúnií v květináči prodá a za dvě hodiny byl pryč. Po každé když v galerii zazvoní telefon, předpovídáš, kdo to bude a co bude chtít – a většinou máš pravdu. Onehdy ses mě zeptal, co bych dělala, kdybych vyhrála v loterii, a ještě toho dne jsem v kapse našla padesátidolarovku.“

„Jen jsem konverzoval,“ bránil se Norbert. „Vůbec bych nevěděl, jak předpovídat budoucnost.“

„A právě proto,“ řekla Carlotta a vytáhla z klasické černé kabelky brožovanou knížku, „jsme ti přinesly tohle!“

Norbert knihu uchopil mezi špičky prstů a přečetl její název nahlas: „*Karty nelžou* od H. M. Kinga.“

Carlotta se opřela, sledovala ho a v očích jí jen jiskřilo.

„Pomáhaly bychom ti, Norberte,“ řekla Carlotta. „Dohromady máme my tři nějakých 239 let životních zkušeností. Včetně tebe dokonce 312 let!“

„Přestaň!“ řekla Margaret. „Zní to, jako když mluvíš o upírech.“

Carlotta si jí nevšímala. „Popřemýšlej o tom. Máme přístup k hromadné moudrosti nás všech. Známe lidskou povahu, lidské touhy a lidská dramata. Známe potíže, do kterých se lidé dostávají, a také to, jak se jim mohou vyhnout. Víme, co potřebují slyšet. Budeme tě učit a podporovat...“ v tomto okamžiku zvedla ruce a rozložila jimi, jako by poukazovala na slogan, který vidí viset někde ve vzduchu „... *ve službě lidstvu prostřednictvím věštění*.“

Margaret, celá rozzářená, dodala: „Budeme to s tebou cvičit!“

Norbert se rozhlédl kolem sebe na nedočkavé tváře, které na něj doléhaly.

„Proč to děláte?“ zeptal se.

Margaret se zahihňala. „Ty jsi jasnovidec. To řekni ty *nám*.“

„Ššš, Margaret. Jen ti chceme pomoci, Norberte. Tobě a Ivy. To je velice jednoduché.“

Norbertovi něco říkalo, že není.

KAPITOLA TŘETÍ

SRDCOVÁ DESÍTKA

Máte zvláštní dar, který jste dosud skrývali –
možná i sami před sebou.

Norbert Carlottu, Birdie a Margaret ubezpečil, že na věštění budoucnosti nevěří, ale kniha mu přesto zůstala. „Přemýšlej o tom. Za týden či dva to možná uvidíš jinak,“ odpověděly mu. Carlotta věděla, že nápady potřebují čas, aby mohly dozrát. A s proročskou jistotou také tušila, že tato myšlenka v Norbertově srdci zakoření velice brzy.

Týden po tom zvláštním setkání v jeho domku kniha stále ještě ležela nedotčená na Norbertově čajovém stolku.

Jednoho příjemně větrného letního dne se Norbert s Ivy ryli v zemi v zahradě za domkem. Norbert pečoval o zeleninovou zahrádku a Ivy solidárně hrabala kousíček od něj. Vždy po chvíli se zastavili a rozjímali nad radostnou pílí veverek, králíků a ptáků v malém bujném zeleném světě jejich zahrádky, který obklopoval plot z dřevěných latí. Norbert přírodu vždycky miloval a za svých mladých let, když chodil do skautu, se naučil rozpoznávat ptáky podle jejich písní. Ustal v práci a zaposlouchal se do repertoáru drozda a rázem mu bylo lehčeji u srdce. Norbertova teta Pearl ráda zahradničila a právě o ní přemýšlel při péči o své rostliny.

Zahrada tety Pearl bývala potěchou pro každého, kdo se na ni po-
díval. Nikdo by si ale nedokázal představit nepořádek a chaos, který
panoval uvnitř zahradního domku. Dovnitř nikoho nepouštěla.

Děti si z ní dělávaly legraci a říkaly o ní, že je „divná“. Norberta to
mrzelo, protože svou tetu miloval a protože byla jeho.

Norbert byl jedináček. Svého otce si nepamatoval a matka mu ze-
mřela, když mu byly čtyři roky. Vychovávala ho její sestra teta Pearl
a právě k ní ho poutal pocit sounáležitosti. Cítil k ní směs lásky, loajali-
ty, vděčnosti a také studu. Ten prožíval, protože byla jiná a přitahovala
k němu pozornost, o kterou nestál.

Teta Pearl byla vysoká stará dáma. V Norbertových vzpomínkách
byla stará vždycky. Její bytelný dům v Buffalu býval nacpaný spoustou
nejrůznějších věcí – hromadami oblečení, papírů, knih a v kuchyni
také nádobím. Nikdy si neuměla věci uspořádat. Byla úzkostlivá a sple-
tence a zmatek ve své mysli se snažila rozplétat za pomoci opakujících
se monologů. Norbert jim trpělivě naslouchal. Život ji zmáhal. Přesto
k němu byla laskavá, a díky ní se cítil užitečný, chytrý a nepostrada-
telný. Miloval ji a věděl, že i ona milovala jeho. Chovala se k němu
velkoryse a připadalo jí, že je okouzlující. Byla ráda, že starost o něj
připadla právě jí. I tak se ale často stávalo, že na něj pod vlivem nez-
vladatelných maličkostí ve svém životě zapomněla.

Když si uvědomila jeho přítomnost, sedla si k němu a mluvila s ním,
jako by byl stejně starý jako ona. To se Norbertovi líbilo. Cítil, že po-
třebuje, aby jí někdo naslouchal, a když k němu promlouvala, připadal
si důležitý. Vyprávěla mu rodinné historky, své vzpomínky z dětství
a povídala mu o knihách, které zrovna četla.

Často mu také opakovala, že se „narodil s blánou“ čili, jak někdy do-
dávala, se „závojem“. Norbert si jako dítě představoval miminko, které
má přes obličej opravdový závoj, něco podobného bílé síťovině, jakou
nosívají nevěsty. Mátlo ho to. Teta Pearl toto dětské nedorozumění
se smíchem rozptýlila a vysvětlila mu, že to nebyl skutečný závoj. Ve
skutečnosti to byly „jen pozůstatky zárodečné blány“. Když mu pak
prozradila, co to znamená, chaos v jeho mysli se tím jen prohloubil:

„To znamená, Norberte, že jsi velice výjimečný. Znamená to, že máš dar jasnozřivosti.“

Norbert si sundal brýle a přimhouřil oči. Co tím asi myslela? Bez brýlí prakticky neviděl.

„To znamená, že vidíš do budoucnosti.“

Norbert vrátil brýle na jejich místo a odvrátil se od ní. Instinktivně cítil, že je to další podivnost u chlapce, který se už tak cítil „jiný“ a vyloučený ze společnosti svých vrstevníků. O takový dar nestál.

Nikdy si ho nikdo nevybral do týmu. Neměl kamaráda, se kterým by sedával u oběda. Nevěděl proč. Cítil, že je od ostatních neodpusitelně odlišný, a strašně moc si přál být právě takový jako oni. Kdyby byl mimořádně silný nebo sportovně zdatný, znamenalo by to, že jeho modlitby byly vyslyšeny. Ale „dar jasnozřivosti“? Ne, díky.

Norbert tetu Pearl miloval, ale nesnášel, když mu vyprávěla o bláně a očekávala, že si bude všimát věcí, které zůstávají ostatním skryté. Ve skutečnosti to totiž dokázal. Občas se mu dařilo hádat různé věci o lidech, a dokonce předpovídat události, ke kterým mělo dojít v budoucnu. Často míval předtuchy předtím, než teta Pearl zjistila, že nemá dost peněz na zaplacení účtů. Vždycky věděl, koho učitel vyvolá, i když ještě nevyslovil žádné jméno. Takové věci se ale vždycky daly vysvětlit racionálně jako výsledek intuice nebo dokonce souhry náhod.

Místo aby se zaobíral nadpřirozenými věcmi, zaměřil se na matematiku. Miloval ji, protože měla pro každého stejnou odpověď. Matematika je racionální. Není divná. Pracovat jako účetní, usoudil mladý Norbert, znamená být konvenční a praktický, právě tak jako jiní lidé.

Teta Pearl často v kritických chvílích spínala ruce a šeptala: „Ach, Norberte, ty máš přece dar. Řekni mi, co se stane?“

On na ni ale jen smutně hleděl a žádné předpovědi, které by utišily její úzkostnou duši, jí nikdy nedal.

Norbert zabodl lopatu do hlíny a otřel si čelo. Pracovat na zahrádce s Ivy, která byla jeho jediným žijícím pojítkem s tetou Pearl, a sledovat přitom hyperaktivní veverky, které předváděly vysoko ve větvích

stromů své akrobatické kousky, ho uklidňovalo. Okolo byla spousta králíků, kteří vždy o kousek poposkočili a zastavili se. Zjevně měli dojem, že jsou maskovaní. Když je pozoroval, cítil se šťastný. Svět přírody a zvířat, do kterého dokázal zapadnout a stát se jeho součástí, mu přinášel pocit klidu.

Členky klubu, které vpadly do jeho domova a řekly mu, že by se mohl stát věštcem, mu přinesly přesný opak klidu. Viděly v něm tuto podivnost? Tuto intuici? A proč měly takový zájem řešit jeho finanční starosti? Samozřejmě že by se rád zbavil stresu...

Ale... věštění budoucnosti?

Po práci seděli Norbert a Ivy společně na zahradě. Ivy trpělivě čekala na svůj malinkatý oběd a Norbert se probíral hromádkou účtů, které nemohl zaplatit. Snažil se v sobě vyvolat pocit, že je pánem situace, tím, že hromádku uspořádal podle dat splatnosti. Všechna už byla po termínu. Všiml si, že dýchá mělce, a tak se pokusil dýchání prohloubit, protože si v *Reader's Digest* přečetl, že to snižuje míru stresu. Má zaplatit raději elektřinu, nebo vodu? Nejdéle čekal jeho zubař a na tomto účtu Norbert nejvíc lpěl, protože bylo daleko trapnější dlužit peníze člověku než firmě. Podíval se na Ivy, jako by mu k tomu mohla něco říct. Její pohled plný důvěry se střetl s tím jeho a Norbertem projela vlna pocitu viny. Neměl na to, aby jí zaplatil čištění zubů. Věděl, že teta Pearl jí při vši své chaotičnosti nechávala čistit zuby jednou ročně. Norbert zatím nikdy nebyl plně zodpovědný za jiného tvora a vlastní finanční nedostatečnost mu těžce ležela na srdci.

Ve snaze uniknout před úzkostnými myšlenkami se Norbert natáhl po knize ležící na čajovém stolku. Byla to ta, kterou mu tam zanechala Carlotta a její klub.

***Karty nelžou* od H. M. Kinga**

Tato kniha vás provede kartomancíí, tradiční a vysoce váženou metodou věštění či předvídaní budoucnosti, jejíž původ sahá do Evropy čtrnáctého století.

Najdete v ní vše, co potřebujete, abyste mohli začít vykládat budoucnost s použitím obyčejných hracích karet. Jak se budou vaše schopnosti rozvíjet, můžete začít s výkladem pro pobavení okolí, a dokonce si jím můžete i vydělávat. Když budete pokračovat ve čtení, naučíte se, jaké jsou významy jednotlivých karet a jaké druhy rozložení můžete využít pro různé účely v závislosti na potřebách toho, komu karty vykládáte – budeme mu říkat „tazatel“.

Začněte s tím, že si osvojíte významy karet, a zpočátku si výklad procvičujete sami na sobě, abyste získali sebevědomí.

Schopnost jasnozřivosti, které se jinak říká intuice, má každý, ať už je jakkoli utajená. Když budete vykládat karty sobě a svým přátelům, uvidíte, že vaše intuice rychle zesílí a začnete ve svém nitru rozpoznávat její jedinečný hlas, takže s ní dokážete lépe pracovat. Mějte na paměti, že významy karet, které zde uvádím, je třeba používat jako obecná vodítka. Velice často vám bude intuice obrazně řečeno „našeptávat do ucha“ a vy se budete řídit vlastními podněty a na jejich základě tazateli řeknete, co má „vepsáno v kartách“.

Nikdy nezapomínejte, že tazatel se na vás spoléhá, že mu poskytnete jasný výklad a radu, a že nejpřesnější výsledky a nejuvěrnější klienty si získá ten, kdo k balíčku karet přistupuje s vědomím posvátnosti své práce.

KAPITOLA ČTVRTÁ

KŘÍŽOVÁ ČTYŘKA

Popularita. Možná si neuvědomujete, že vás ostatní mají v úctě.
Jste oblíbenější, než tušíte.

Na Carlottiny lekce olejomalby, které se konaly v úterý večer, se Norbert vždycky těšil. Za díla, která tvořil podle fotografií ze starých čísel časopisu *National Geographic* – obrazy medvědů, vlků, sov a krajiny jihozápadu –, se mu dostávalo trochy pozornosti a občas ho někdo dokonce pochválil.

Ateliér ležel v druhém patře budovy výtvarného spolku. Byl to velký prostor osvětlený ze severu, jehož dřevěnou podlahu pokrývaly fleky od barev. Norbert, Birdie a Margaret se Carlottiných lekcí účastnili každý týden a někdy se k nim připojovali i další lidé z komunity. Birdie vedla středeční lekce akvarelu, její hodiny ale netáhly tak jako ty Carlottiny. Carlotta totiž byla velice dobrou učitelkou malování.

Toho večera, tři týdny po návštěvě klubu u něj doma, Norbert radil dospívajícímu chlapci Liamovi, který maloval ohromnou oční bulvu podlitou krví. Všiml si, jak se Liam zamračil, pozvedl štětec k plátnu a pak ho nejistě stáhl zpět. Norbert věděl, co chce Liam udělat a že neví jak na to.

„Věř tomu, nebo ne, ale veškerý realismus spočívá ve stínu. Teď je potřeba, abys namaloval linii stínu těsně pod horním víčkem...“

„Paní Moonová,“ řekl ten patnáctiletý kluk se zrzavými vlasy ukňouraným hlasem, „chci se na něco zeptat.“

„Ano, Liame,“ odpověděla Carlotta a přistoupila k chlapcovu plátnu.

„Ta oční bulva nevypadá opravdově.“

„To proto, že jsi zapomněl na stín,“ řekla Carlotta. „Právě ten tomu dodá rozměr, který potřebuješ. Stačí jen linka. Podívej se na mé oko a zkus si toho stínu všimnout. Nebo ještě lépe – jdi k zrcadlu a prohlédni si své vlastní oko. Uvidíš. Těchto věcí si člověk nevšimne, dokud se nestane malířem.“

Liam se postavil před nástěnné zrcadlo a vykřikl: „Vidím to!“

Norbert se usmál a obrátil pozornost k mladé matce, která malovala obrázek podle příběhu o „sněžném dítěti“, aby ho mohla pověsit do pohádkově laděného pokojíčku své dcerky. Viděl, jak by mohla své dílo vylepšit a zintenzivnit jeho zimní jiskřivost.

„Víš,“ řekl Norbert, „abys tomu dodala dojem hloubky, mohla bys úplně vpředu namalovat větev s rampouchy. Nebo ohromnou sněhovou vločku s takovým tím mikroskopickým vzorem, který na vločkách bývá.“

Mladá matka se pousmála způsobem, kterým se nejspíš usmívala na své dítě, když měla příliš mnoho práce, než aby mu mohla naslouchat.

Norbert cítil, že ho někdo sleduje. Otočil se a zjistil, že Carlotta se na něj zamyšleně dívá. Úplně se lekl. Nebyl to vlídný, ale spíš velice pronikavý pohled. Občas si lámal hlavu nad tím, jak hluboko do lidského nitra Carlotta vlastně vidí.

„Kdo to řekl,“ prohlásila Carlotta, „že nemáme důvěřovat nevyžádané radě? Myslím, že Ezop. Ano, jsem si jistá, že Ezop.“

Norbert věděl, že ta poznámka byla určena jemu. Nedotklo se ho to. S úsměvem obrátil pozornost zpět k vlastnímu plátnu. Byl zvyklý, že na jeho poznámky nikdo nebere ohled. Lidé měli sklon dívat se přímo skrz něj. Když něco říkal, ostatní mluvili přes něj. Když něco navrhl, ignorovali ho, a potom sledoval, jak s tímtéž návrhem přišel někdo jiný a všichni mu za něj tleskali. Mnohokrát v životě ho to přimělo k úvahám, zda vůbec existuje.

Norbert opláchl své štětce, pečlivě odklidil vlhké plátno a potom se vrátil do rámařství ve spodním patře budovy, aby dokončil jednu objednávku. Zrovna rovnal podklad a uklízel nože a Okenu, když přišly dolů Carlotta, Margaret a Birdie. Na schodech se navzájem napomínaly k opatrnosti a okřikovaly se: „Pozor si dávej hlavně ty!“ Zastavily se, aby pohladily Ivy a rozloučily se s Norbertem.

„Dala bych všechny drobné za to vědět, nač myslíš, Norberte,“ řekla Margaret. „Vypadáš zahloubaně.“

Norbert překvapeně vzhlédl. Od onoho rána v jeho domě se klub nikdy nezabýval jeho vnitřními pochody. Pripadal si mezi nimi méně neviditelný, ale zdálo se, že o jeho ekonomické potíže ztratily zájem.

„Ve skutečnosti jsem přemýšlel o sněhových vločkách.“

„O vločkách?“ Margaret se obrátila k oknu. „Vždyť je skoro červen! Ale jasně, jsme v New Yorku. Možné je cokoli!“

„Je to něco, co nás učili ve škole,“ vzpomínal Norbert. „Paní učitelka Applegateová v páté třídě. Vzpomínám si, že to byl poslední den před vánočními prázdninami a paní Applegateová nám dala za úkol vystříhnout z papíru sněhovou vločku. A řekla nám, že když se na skutečné vločky podíváte pod mikroskopem, žádné dvě z nich nejsou stejné. Každá je jedinečná.“

Norbert vzpomínal na dětství a Birdie a Margaret mu naslouchaly se shovívavým úsměvem. Viděl sám sebe ve školní třídě v roce 1953, jak se snaží dostat z rukou třpytky a lepidlo. Viděl paní Applegateovou s nepravděpodobně modře bělavými vlasy, jaké zřejmě mívaly postarší dámy tehdejší doby. Než se třpytek dotkl, vypadaly krásně. Už jen pohled na ně v něm vyvolával radost. Ale když je použil na svou vločku, všechno se bohužel pokazilo. Zdálo se, že dívky jsou v tom vyloženě zručné. Paní učitelka určitě bude chtít ty jejich pověsit do oken. Dokonce i ostatním klukům se vedlo lépe než jemu. Ale Norbertova vločka, to byla jedna velká bída. Lepidlo a třpytky se mu nalepily na prsty a vytvořily malé šedivé kuličky, které nevlídně ulpívaly na jeho vločce, lavici i na rukávech. Paní Applegateová řekla: „V tomhle jsou vločky úplně stejné jako vy, kluci a děvčata. Každý z vás je jedinečný.“

Na celém světě není nikdo jako vy s vašimi zvláštními dary. Každý z vás dokáže něco, co je jen jeho, něco, v čem bude lepší než kdokoli jiný. Vaším úkolem v životě je zjistit, co to je. Objevte svou povahu sněhové vločky!“

V Norbertovi vyvolávalo pomyšlení, že je na něm něco zvláštního, vzrušující pocit a přemýšlel, co by to mohlo být. Třel si prsty obou rukou o sebe, sledoval kousíčky zaschlého lepidla, které mu padaly na kalhoty, a věděl, že jeho zvláštním darem není výroba sněhových vloček.

„Nejspíš jsem začal myslet na vločky ve chvíli, kdy jsem se podíval na ten zasněžený obraz. A pokaždé, když o nich přemýšlím, vybaví se mi, že *musím najít své poslání*. Když nám paní učitelka před všemi těmi lety říkala, že v sobě všichni máme něco zvláštního, věřil jsem jí. Netušil jsem, že jedinečnost sněhových vloček je jen klišé. Nevěděl jsem, že se později prokázalo, že to není pravda. Dnes víme, že vzory sněhových vloček se ve skutečnosti opakují. Tehdy jsem ale dumal, jaký jedinečný dar jsem v sobě ukryl a že ho časem objevím. Když se ale dnes zpětně dívám na svůj život, dochází mi, že jsem nikdy svůj zvláštní talent nenašel. Řekl bych, že každý zřejmě nemá povahu sněhové vločky.“ Norbertův nervózní úsměv se roztáhl do šířky. Mírně se zasmál, aby dal klubu na vědomí, že ho nemají brát vážně.

„Ale ty ji máš!“ řekla Birdie klidným hlasem. „Tvoje učitelka mluvila o daimonu, o kterém psal Sokrates. Je to hlas, vedení, nutkání. Když mu nasloucháš, zesiluje. Říká ti, teď pojď sem, potom zkus tohle, dnes si promluv s tímhle člověkem. A když se podle něj řídíš, dorosteš do toho, kým skutečně jsi. A právě proto jsme tady!“ Zdálo se, že možnost podělit se o tuto filozofii Birdie naprosto nadchla. „Jsme tu, abychom dorostli do toho, kdo jsme!“

Norbert čekal, až Birdie myšlenku dokončí, ale to se zjevně už stalo.

Margaret řekla: „Upřímně, celý tenhle rozhovor je pro mě trochu moc hluboký. Najdi svou povahu sněhové vločky. Jsme tu, abychom dorostli do toho, kdo jsme.‘ Co to kruci je? Můj zesnulý exmanžel říkával ‚Nepřeháněj to s přemýšlením.‘ A podle toho se řídím. Takže

nazdar!“ Na odchodu sebrala z krabice z pekařství, která ležela na pultu, poslední koláček. „Jak se říká – ještě jeden na cestu!“

Norbert sledoval, jak se jeho večere vznáší k Margaretiným rtům.

Margaret udělala pár kroků, potom se vrátila a položila koláček zpět do bílé krabice.

„Ale jen si ho vezmi, prosím!“ pobízel ji Norbert. „Jinak se zbytečně zkazí.“

„Ale ne,“ řekla Margaret a doširoka rozevřela modré oči. „Musím si hlídat svou dívčí figuru.“

Norbert skryl svou úlevu pod zasmáním.

Birdie se vydala ke dveřím v Margaretiných stopách, ale pak se zastavila a chvíličku otálela, jako někdo, kdo pozorně naslouchá. Norbert nic neslyšel. Obrátila se zpět k němu a řekla: „Dostaneš znamení, Norberte.“ Zasmála se a okolo očí jí vyskočily vrásky.

Dveře se zavřely a zvonek nad nimi zacinkal. „Znamení?“ pronesl Norbert do prázdné galerie.

KAPITOLA PÁTÁ

PIKOVÁ TROJKA

Zdravotní obtíže. Možná budete muset navštívit lékaře.

Norbert skutečně dostal znamení, a to dokonce dříve, než očekával.

Stalo se to jednoho krásného rána během obyčejné procházky. Šel s Ivy stejnou trasou, kudy chodívali pokaždé, když byl hezký den. Navlékl jí její drobounký postroj (teta Pearl mu vždy zdůrazňovala, že čivavy mají velice choulostivý krk, a proto je třeba dávat jim jedi- ně kšíry, a nikdy obojek). Od jejich malého domku s bílou omítkou zamířili jeden blok na jih do centra, kde Ivy přitahovala pozornost jako nějaká celebrita a Norbert si v roli jejího doprovodu užíval od- razu její slávy. Lidé se ho ptali na různé věci o ní („To je čivava? Kolik váží? Jak se jmenuje?“) a Norbert byl pyšný, že má tak zajímavou pří- telkyni.

Tato procházka ale měla mít katastrofický scénář. Bloumali po Ontarijském bulváru a blížili se k hlavní ulici, když tu vyšla z banky matka s dítětem.

Holčička zamžikala v jasném slunečním světle a vykřikla: „Podívej! Štěňátko!“ a s poskakováním se rozběhla k Norbertovi a Ivy.

Matka za ní volala: „Počkej, Angelino, počkej na mě!“ Ale Angelina ji neposlouchala. Matka se rozběhla za ní a trochu úzkostlivě na ni křičela: „Nejdřív se zeptej, Angelino! Zeptej se!“

Angelina si výlevů své maminky nevěšovala, jako by byla zvyklá jednat s takovými šílenci. Ani Norberta nepozdravila, dřepala si a natáhla se k Ivy. Psík tancoval a kroutil se, jak holčičku vítal. Norbert jí rychle přednesl psí pravidla, která měl pro děti vždycky připravená.

„Můžeš sedět na zemi a hladit ji tak jako teď a být na ni moc hodná. Nesmíš ji brát do rukou.“

„Já vím, já vím, já to všechno už vím,“ zakřičela Angelina, aniž by ho uznala za hodna pohledu. „O psech vím všechno. Jsem odbornice na zvířata.“

Norbert neměl moc příležitostí ke kontaktu s dětmi. Jejich chování ho občas šokovalo, a totéž platilo v ještě větší míře o tom, jak ho jejich rodiče tolerovali. Přemýšlel o tom, že dnešní děti jsou žalostně plné pýchy, a říkal si, co z nich asi vyroste.

Angelinina matka mezitím doběhla až k nim a usmívala se na Norberta, jako by s ním chtěla sdílet společný požitek z půvabu své dcery.

A potom si Angelina navzdory jeho instrukcím stoupla i s Ivy v náručí. Ivy sebou škubla, aby jí olízla obličej, a dítě překvapeně uvolnilo sevření. V té samé chvíli se Norbert natáhl vpřed – ale už bylo pozdě.

Norbert stál a čekal v malé, sterilně čisté místnosti a narůstala v něm hrůza. Ozvalo se diskrétní zaklepání na dveře a dovnitř vstoupila veterinářka s dětským obličejem Jennifer Adamsová.

„Dobrý den, pane Zelenko.“ Potřásla mu rukou. V kontrastu ke své tváři měla překvapivě silný stisk. Norbert doufal, že skutečně je silná a chytrá a schopná a že Ivy zachrání.

„Ivy se daří dobře. Dala jsem jí lék proti bolesti a teď odpočívá. Tady jsou snímky z rentgenu.“

Přejela malíčkem po nejasném obrázku Ivyiny pravé zadní nožky.

„Jak vidíte, má tu zlomeninu, což u čivav bohužel není nijak neobvyklé. Je to křehké plemeno. Daleko křehčí než kočky.“

Doktorka Adamsová Norbertovi předložila možné varianty řešení. Buď může zlomeninu sešroubovat, což je nejlepší možnost, nebo může dát Ivy na nohu sádru, která jí zůstane šest až dvanáct týdnů.

Norbert pocítil svíravý pocit u srdce. Přál si, aby mohl vrátit čas a nehodě zabránit. Přál si cítit křehkou tíhu Ivy ve své náruči, hladit její kožíšek a odnést ji domů.

„Kolik...?“ začal. Pronést tuto otázku bylo velmi obtížné. Přál si říct: „Sešroubujte to,“ a nedělat si starosti s penězi. Pravda však byla taková, že nedokáže zaplatit ani za tuto návštěvu, o některé z obou možností ani nemluvě.

Doktorka Adamsová si lehce povzdechla a Norbert přemýšlel, zda ho soudí.

„Sešroubování bude stát 2 000 dolarů. Sádra vyjde na 550 dolarů.“

Norbert se podíval dolů, na místo, kde se mu boty odchlipovaly od podrážek, a potom ven z okna na krásný den, kterého si ještě před půl hodinou užíval spolu s Ivy. Doktorka Adamsová sledovala jeho pohled dolů a poté vzhlédla zpět k jeho nevhodně rozesmátému obličejí.

Styděl se za své boty a ještě víc se styděl, že nedokáže pomoci jediné bytosti, která ho miluje a je na něm závislá. Cítil se vůči mladé veterinářce méněcenný. Ona jistě dokáže uživit své zvířecí mazlíčky a platit účty. Potupnost toho okamžiku ho zraňovala. Nebude plakat. Nadále se usmíval.

„Můžeme se domluvit na splátkovém kalendáři,“ nabídla mu. „Vezměte si pár minut na rozmyšlenou. Ivy odpočívá a v tuto chvíli necítí žádnou bolest. Pošlu sem Stacy, aby vám splátkový plán vysvětlila, a potom se můžete rozhodnout.“

Norbert naslouchal Stacyinu povídání o splátkovém kalendáři a přitom se přistihl, jak uvažuje o úlohách jako ze základní školy, které by mohly znít nějak takhle:

Pokud si věštec vydělá dvacet dolarů za dvacetiminutový výklad, kolik takových sezení bude muset absolvovat, aby získal 2 000 dolarů?

Odpověď: Sto.

A pokud ten samý věštec zvládne pět sezení za den, kolik dní mu bude trvat, než absolvuje sto výkladů?

Odpověď: Dvacet.

KAPITOLA ŠESTÁ

KŘÍŽOVÁ DEVÍTKA

Pokud se máte přiblížit ke svému cíli,
je třeba se na čas věnovat studiu a tvrdé práci.

„Zavři oči, Norberte, a jen se uvolni. Tak je to správné.“

Birdie měla na klíně otevřenou knihu *Všichni jsme věštcí*. Na sobě měla dlouhé rozevláté šaty a sandály. Vždycky na ní bylo něco tajemného, jako by byla zahalena v mlze a naslouchala hudbě vzdálených sfér. Norbert při mnoha příležitostech slyšel, jak se její přítelkyně se smíchem pokoušejí upoutat její pozornost a volají na ni: „Haló, haló, Země volá Birdie! Pojď k nám zpátky z duchovního světa!“ Birdie s sebou pak vždycky trhla a znovu se začala věnovat svému okolí. V průběhu let ji sledoval a často míval pocit, že skrývá nějaké hluboké tajemství. Byla to neobyčejná žena a v Norbertovi vyvolávala zvědavost.

Norbert seděl za stolem naproti ní a ruce měl položené na Ivy, která mu podřimovala v klíně. Od chvíle, kdy si Ivy – a spolu s ní i účet za veterinární ošetření – přinesl domů od doktorky Adamsové, se jeho postoj k tajemnu změnil o 180 stupňů. Veterinářka Ivyinu nohu sešroubovala a zvířátko bylo k velké úlevě Norberta i klubu v báječné formě. Také zuby se jí leskly čistotou, protože když byla v narkóze po operaci nohy, lékařka jí seškrábala z chrupu zubní kámen. Jediné, co po té ohavné nehodě zůstalo, byl účet, který bylo třeba v několika

splátkách uhradit. Členky klubu se považovaly za dostatečně kvalifikované, aby mohly Norbertovi dávat „hodiny věštění“, protože – jak poznamenala Carlotta – „tyto věci v sedmdesátých letech studovaly dost do hloubky“. Tehdy se bavily astrologií, kyvadly a hrami se čtením myšlenek a také věštěním z karet. Carlotta, která vždycky překypovala sebevědomím, byla přesvědčená, že jakmile něco trochu ovládne, může to sama učit. A klub stál v pevném šiku za ní, ať už se její mysl stočila k čemukoliv. Norbert cítil, že tyto ženy navzájem naplňují své důležité potřeby. Carlotta uspokojovala jejich touhu prožívat dobrodružství a někam patřit, zatímco jí klub dodával jistotu, že je vůdkyní, která bude vždycky důležitá a potřebná. Sledovat je všechny pohromadě ho těšilo.

„Teď,“ odříkávala Birdie zpěvavě, „povol ramena. *Cíítíš* tu *nádhernou* sametovou temnotu za očními víčky. Přenes vědomí do oblasti svého čela mezi očima. To je čakra oka tvé mysli. Básník Růmí říká: ‚Zavři obě oči a dívej se tím dalším.‘ V dnech a týdnech, které přijdou, si budeš stále více vědom toho, co si ostatní myslí a co cítí.“

Carlotta ji přerušila: „No tak, Birdie, přestaň s těmi hloupostmi.“

Norbertovi to nepřipadalo jako hlouposti. Bylo mu velice příjemné, že je terčem vší té zvláštní pozornosti ze strany Birdie, zatímco Margaret s Carlottou přihlížely, a všechny dohromady vyjadřovaly své názory na to, jak by měla jeho věštecká kariéra začít.

Carlotta k tomu přistupovala podstatně méně metafyzicky.

„Ber to takhle, Norberte. Prostě umíš číst v lidech – a v tom jsi přirozený talent. Každý, kdo je tak tichý a všímavý jako ty, musí být velice dobrý v odhadování lidí.“

Norbert sebou trhl. Co Carlotta vidí, když se na něj dívá? Zatímco on sledoval druhé, ona pozorovala jeho. Měl z toho nepříjemný pocit.

„Věštci jsou úspěšní,“ pokračovala Carlotta, „protože rozumějí jedné věci – lidský mozek neustále nachází souvztažnosti. Tvoji klienti si budou pamatovat všechno, v čem se trefíš, ale na střely vedle zapomenou. Je to proto, že lidé vyhledávají schémata a spojení. A také protože *chtějí*, abys měl pravdu. Tuhle poslední věc nikdy nepodceňuj.“

Zdálo se, že Carlotta si učitelskou roli užívá. Byla oblečená v krémové a černé a představovala ztělesnění vkusu a profesionality. Norbert ji musel obdivovat.

„Jak říká přímo tady kniha *Karty nelžou*,“ pokračovala Carlotta a přešla přitom po textu nehtem barvy lila, „spoustu informací můžeme získat pozorováním tazatelova postoje a držení těla. Všimněte si, jak tazatel ke kartám přistupuje. Míchá je co nejkratší dobu? Máte před sebou někoho, kdo touží rychle se dostat k jádru věci. Také tazatel, který sedí na krajíčku židle je dychtivý. Člověk, který sejme jen pár karet z vršku balíčku, o výklad ve skutečnosti nestojí. Buď se obává odpovědi, nebo samotného procesu věštění. Pokud má překřížené ruce, je buď defenzivní – nebo také skeptický.“

„Ale Carlotto,“ povzddechla si Margaret jako znužené děcko, „tohle všechno si Norbert může přecíst, až tu nebudeme. Nemohli bychom to prostě jen *prověřit*?“ Margaret byla oblečená v šatech barvy námořnické modři s bílými puntíky a páskem. Ráda opakovala, že puntíky vypadají dobře na drobných ženách – a také je často nosila.

Vzala ze stolu balíček karet a pokývla na Carlottu se slovy: „Učíme se zkušenostmi, že, Carlotto?“ Zároveň balíček rozdělila na poloviny a nehlučně obě hromádky opět spojila v jednu.

„Pokud jste všichni tak nedočkaví, že chcete přeskočit základy,“ odpověděla Carlotta s popuzeným povzdechem, „bude si to Norbert muset nastudovat sám.“

„V tom není problém. Učit se mě baví,“ odpověděl Norbert.

Carlotta přešla pohledem řadu časopisů *Reader's Digest* vyrovnanou v jeho knihovně a stiskla rty. Norbert ji podezíral, že jako čtenářka má sklon ke snobství.

Norbert uložil Ivy do košíku na okenní římsu. Psík se stočil do klubička a roztrásl se v mírném červnovém vánku.

Carlotta neměla v úmyslu připustit, aby Norberta do temných umění zasvěcovala Margaret. Chtěla to udělat sama. Vzala Margaret karty z ruky. „Vyložím je Norbertovi,“ prohlásila a přešla tak přímo k věci. Podala mu balíček a přikázala: „Zamíchej je.“

Norbert si vzal balíček a pomalu ho promíchával.

„Mám se třeba na něco soustředit?“ zeptal se Norbert. Carlotta se sama pro sebe pousmála. Norbert se snažil postupovat správně.

„Ano,“ vybavila si Carlotta. „Mysli na nějakou otázku, která tě zajímá, nebo na oblast svého života, ve které potřebuješ poradit.“ Obrátila se ke svým starým přítelkyním. „Není to legrační, jak se to člověku všechno vrací?“

„Chci po tobě, abys mi během míchání karet podal nejdřív jednu, znovu je promíchá, dal mi další a já tě zastavím, až se dostaneme k sedmé kartě,“ řekla Carlotta a její přítelkyně souhlasně přikyvovaly.

Ano. Takhle to dělávaly před čtyřiceti lety, když bylo Birdie třiatřicet a Margaret a Carlottě něco přes čtyřicet. Všechna ta léta byla najednou pryč a ony cítily, jak se jim vrací staré vzrušení z tajemna. Jak si to tehdy užívaly, když žádaly karty o různé postřehy a odpovědi a navzájem si vykládaly. V letech, která následovala, tento zájem přebila záliba v intelektuálních hříčkách, potom v rukodělných činnostech a nakonec ve výtvarném umění. Carlotta nikdy nedovolila, aby u něčeho zůstaly dost dlouho na to, aby je to začalo nudit. Když se k nim ale teď čtení z karet vracelo obloukem zpět, setkávaly se s ním jako se starým přítelem. Užily si s ním dlouhé hodiny legrace.

Carlotta si od Norberta brala karty jednu po druhé a rozmístila je do tvaru podkovy. Když bylo na místě všech sedm karet, vzala si od něj zbytek balíčku a začala vykládat.

„Věřte tomu, nebo ne, ale některé z nich si pořád pamatuju. Tak se na to podívejme. Na vrcholku podkovy máme křížového kluka. Margaret, mohla by ses mi na tuhle kartu podívat?“

Margaret měla už nalistovanou příslušnou stránku a její jasné oči po ní klouzaly. „Hele! ,Křížový kluk – obyčejný nebo tmavooký muž!‘ Norberte! To jsi ty!“

Norbert se usmál.

„Osmička křížů,“ řekla Carlotta. „Pokud si pamatuju, je to karta, která se týká práce...“

„Ano! ,Osm křížů – je před vámi obchodní příležitost. Není jasné, zda ji máte přijmout, či nikoliv – to bude záviset na kartách v okolí křížové osmy.“

Carlotta spustila: „No, ať už karty řeknou *cokoli*...“

„No tedy!“ povzdechla si Margaret. „Podívejte! Srdcová devítka! Pamatujete na devět srdcí? Je to ta nejpříznivější karta z celého balíčku! Tu jsme si vždycky přály vytáhnout!“

Rychle našla příslušnou pasáž v knize: „Srdcová devítka znamená, že se vám splní vaše nejniternější přání, a navíc vám přinese prospěch, který vaše nejhlubší přání dokonce přesáhne.“

„To jsou věci!“ řekl Norbert, kterého to – jemu samému navzdory – potěšilo. Norbert přemýšlel, co by tak asi mohlo být jeho nejhlubší přání. Mohl by třeba jednoho dne nalézt svou „povahu sněhové vločky“? Dokonce i když už je mu přes sedmdesát?

„Takže,“ řekla Carlotta, „ty tři karty v horní části oblouku – to jsou ty, které se tě dotýkají nejmíc. Ostatní čtyři karty odkazují k významným faktorům, které ovlivňují tvoji současnou situaci. Tady máme károvou královnu. Je to žena se silnou vůlí, je to tak, Margaret?“

Margaret listovala knihou. „Kárová královna. Světlovlasá žena. Nebo alternativně žena, která věci řídí, případně je koketní nebo ráda zasahuje do záležitostí ostatních.“

Všichni se zadívali na Carlottu.

„Já ale *nejsem* koketa,“ zaprotestovala.

„Pak tam máš křížovou čtyřku,“ vstoupila do toho Birdie a taktně tak odvrátila pozornost všech od kárové královny. „To je další příznivá karta. Oblíbenost, že, Margaret?“

„Čtyři kříže – tazatel se těší rostoucí popularitě. Je nepochybné, že ho lidé mají radši, než si uvědomuje. Později se bude sféra jeho vlivu rozšiřovat.“

„Tak, Norberte,“ řekla Carlotta, „už vidíš, jak se to dělá?“ natáhla se po kartách a chtěla je posbírat.

„Počkej!“ vykřikla Margaret. „Jsou tu ještě dvě karty, které musíme vyložit!“

„Nemyslím, že by bylo nezbytné vykládat je všechny. Ty ano?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Margaret se smíchem. „Není nezbytné vykládat je všechny,“ opakovala. „Copak klienti nebudou očekávat, že jim je Norbert vyloží všechny? No tak.“

Carlotta se kousla do rtu.

Margaret už četla nahlas. „Kárová šestka. Finanční jistota. Tazatel má příležitost získat dostatečný příjem a zjistí, že k němu teď peníze přicházejí snadněji.“

„To je dobré znamení pro to, co teď podnikáš, nemyslíš, Norberte?“ řekla Birdie povzbudivě.

„To rozhodně ano!“ řekl Norbert. „Margaret, opravdu čteš, co se píše v té knize? Je trochu neuvěřitelné, že to všechno tak dokonale sedí.“

„Samozřejmě že ano, Norberte. Kniha ti tu zůstane, aby sis ji mohl prostudovat. Je to vždycky právě takové – tajuplné. Nedokážu si vybavit, proč jsme s vykládáním karet vůbec přestaly! Je to báječné!“

„Ale,“ řekl Norbert, „ještě je tu jedna karta.“

Umlkli a přemýšleli o ní.

Byla to piková devítka.

Birdie řekla: „Ó. Není to...“ umlkla.

„Není to co?“ zeptal se Norbert se zdviženým obočím a rozhlédl se po třech ženách okolo.

„Karta katastrofy,“ řekla Margaret tichým hlasem.

„Ale blbost,“ řekla Carlotta. „Právě proto jsem chtěla, abychom si napřed společně přečetli tu knihu, abys získal celkový kontext a nenechal se vyvést z míry významem jediné karty. Teď jsi celý zmatený a já to musím dát do pořádku.“

„Takže zaprvé – vykládání karet je jen zábava. Mám pocit, že na to zapomínáte. Vzpomínáš, Norberte? Ty přece nevěříš na nadpřirozené věci? Pokud se zdá, že karty ‚sedí‘, jak říkáš, Norberte, je to proto, že jejich významy jsou obecné a mohou sednout spoustě různých lidí.“

„Zadruhé vždycky musíš brát v úvahu výklad jako celek a vliv každé jednotlivé karty upravují ostatní karty, které se objevují spolu s ní.“